

Дик се огледа наоколо и видя върху оградата на кладенеца една малка фея сжс звънче в ржка. Звънчето беше синьо, висеше надолу и звънтеше: — Дзжн, дзжн, дзжн.

— Защо звъниш? — запита Дик.

— Царицата на радостта идва, — каза феята. — Не чуваш ли тржбата на джуджето? Аз трябва да звъня, за да покажа колко сжм щастлива. Дик се забрави от радост.

— Аз ще остана да видя царицата, — каза той.

Джлго време той гледа, но нищо не виждаше. А малката

фея стоеше и постоянно звънеше. Феята пак го запита.

— Слушаш ли как свири тржбата?

Отначало Дик не чуваше нищо, но когато се наведе повече над кладенеца, той чу слабо бржмчене.

— Тя иде! Тя иде! — извика малката фея. Царицата на радостта скоро ще дойде... Дзжн, дзжн, дзжн.

Дик забеляза, че

тревичките по стените на кладенеца започнаха да се клатят.

— Какво ги прави да се клатят? Вятър няма! — Тревичките все повече и повече се клатеха, като малки знамена. След малко Дик видя как една малка кола излезе от водата. Колата блещеше като злато, защото беше направена от слънчеви лжчи. Шест малки жаби я теглеха. Очите им беха изпжкнали и светли. На гжрба на всяка жаба седеше по една малка фея и свиреше с тржба. Дик любопитно разглеждаше. От всичко най-много му хареса феята, която седеше в колата. Очите ѝ блестяха като звезди, бузите ѝ бяха красиви като рози. В ржката си джржеше едно малко звънче; тя беше царицата на радостта. Светлата колесница започна да обикаля по каменната ограда на кладенеца. Зелените жаби подскачаха, а царицата седеше величествено в колесницата. Отначало, тя не забеляза Дика, но когато обиколи оградата веднаж, тя се спря пред него и му подаде ржка.

— Малко момче, защо изглеждаш тжй сжрдито? — запита го царицата; — хляб ли искаш?

— О, имам хляб, — каза Дик.

— Тогава кжща ли нямаш?

